

Γράφει η Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Αυτοί που δεν γνώρισαν ποτέ την εφηβεία

Αγαπητέ αναγνώστη καλημέρα.

Οι νέοι σήμερα, είναι φυσικό να μη τους έχουν γνωρίσει. Υπήρξαν δικά μας άτομα συγγενείς ή άλλοι. Είναι οι άνθρωποι που γεννήθηκαν στον τόπο μας σε χρόνια περασμένα. Είναι η γενιά του 1900-1910. Θέλω να μιλήσουμε για αυτούς σήμερα. Τους γνώρισα νέος τότε εγώ ενώ εκείνοι ήταν η φτωχή εργατιά του 1940-50, στην μέση ηλικία που συνέχιζαν να δουλεύουν σκληρά για όσα χρόνια ακόμη άντεχαν οι δυνάμεις τους.

Τους θυμάμαι στα παλιά πελώρια ποδήλατά τους, ή ακόμη και περπατητοί να σχολούν τα απογεύματα από τις οικοδομές και να διασχίζουν τους δρόμους, κουρασμένοι βιαστικοί να γυρίσουν σπίτι τους, για ένα ζεστό φαγητό και λίγη ξεκούραση.

Μπήκαν πολύ μικρή ηλικία, στην σκληρή βιοπάλη. Μόλις τέλειωναν το δημοτικό. Όλοι τους στην αρχή μαθητευόμενοι, χωρίς μισθό για χρόνια ολόκληρα μέχρι να μάθουν την τέχνη.

Ήταν η αδικημένη νεολαία μιας άλλης εποχής.

Οι άνθρωποί μας, που στον τόπο τους δεν γνώρισαν ποτέ την εφηβεία, την ξενιοσιά, την ξεκούραση, τον περίπατο, το όμορφο καινούργιο ρούχο.

Νέος ρεπόρτερ τότε την δεκαετία του 1950, είχα την ευκαιρία- σαν μέρος της δουλειάς μου- να τους γνωρίσω από κοντά, να κουβεντιάσω μαζί τους, να ακούσω τις ιστορίες τους, και να μάθω

τόσα για ένα κόσμο άγνωστο για εμένα, αλλά και για την νεολαία της εποχής μου.

Εμείς-η νεολαία του 1950, είχαμε την πολυτέλεια να κάνουμε όνειρα.

Όμως η τότε νεολαία του 1900-1910, δεν είχε τον χρόνο, ούτε και το δικαίωμα να κάνει όνειρα.

Είχε μόνο υποχρεώσεις και καθήκοντα, που σήμαιναν, πολλή και σκληρή δουλειά. Μια πολύ απομακρυσμένη εποχή που ελάχιστοι από εκείνους ζουν σήμερα, για να την θυμούνται.

Γνώρισα και συνομιλίες με πολλά άτομα εκείνης της εποχής.

Αυτό που θυμούνταν τότε όλοι ήταν τα δύσκολα χρόνια της εφηβείας, και την εκμετάλλευση από τα αφεντικά τους. Δούλευαν από το πρωί μέχρι το βράδυ για «ένα κομμάτι ψωμί», όπως ήταν τότε η συχνή έκφραση, που ήταν ουσιαστικά η πραγματικότητα. Τους γνώρισα όταν πιά δεν ήταν νέοι, αλλά θυμόνταν και είχαν πολλά να πούνε για την εποχή τους.

Ηλιοκαμένοι οι περισσότεροι αφού συνέχεια ήταν εκθειμένοι στον ήλιο με χέρια δυνατά ροζιασμένα, μιλούσαν αργά αλλά με πολλή αξιοπρέπεια.

Τα χέρια τους, οι ροζιασμένες, ζυμωμένες από ασβέστη, τσιμέντο και χώμα μεγάλες παλάμες τους, ήταν το μοναδικό όπλο να παλέψουν στην σκληρή βιοπάλη.

Δεν κατηγορούσαν κανένα για την τύχη τους την σκληρή και άπονη ζωή που έζησαν, αλλά με σεμνότητα και μια κρυφή δόση υπερηφάνειας,

μιλούσαν για όσα λίγα, κατόρθωσαν να φτιάξουν στην ζωή τους.

Να χτίσουν το σπιτάκι τους στο χωριό από ένα χωραφάκι που κληρονόμησαν, να το επιπλώσουν έστω και με φθηνά έπιπλα. Να μιλήσουν με ζεστές κουβέντες για την γυναίκα τους για τα παιδιά τους. Μιλούσαν ακόμη με ενθουσιασμό για τους εργατικούς αγώνες τους, για τις απεργίες τους, που δεν τους γονάτισαν.

Είχαν πολλή δύναμη μέσα τους. Σου μετέδιδαν αυτή την μαχητικότητα, την πάλη για την ζωή.

Υπήρχαν και στιγμές πονεμέ-

νες. Ήταν οι περιπτώσεις που κάποιος έχανε την δουλειά επειδή αρρώστησε και δεν μπορούσε να δουλέψει.

Θυμάμαι μια περίπτωση που ένας εργάτης από κάποιο αρρώστια, δεν μπορούσε να περπατήσει κανονικά αλλά προχωρούσε πολύ αργά. Τον απέλυσαν διότι δεν ήταν εργατικό ατύχημα.

«Μπορεί τα πόδια μου να μην αντέχουν- μου έλεγε με παράπονο- όμως τα χέρια μου είναι γερά ακόμη».

Την εποχή εκείνη ποιος θα έδινε δουλειά σε κάποιο εργάτη μέσης ηλικίας με μόνο εφόδιο τα δυνατά του χέρια.

Όμως ανάμεσα σε εκείνη την

γενιά των ανθρώπων μας ήταν και οι πρωτοπόροι που ανήκουν στο μεγάλο μεταναστευτικό κύμα που ήρθε μεταπολεμικά στην Αυστραλία. Μαζί με άλλους μετανάστες που έρχονταν και εκείνοι από τα ερείπια που άφησε πίσω στις χώρες τους η λαίλαπα του Β' παγκόσμιου, πολέμου εργάστηκαν σκληρά για να δημιουργήσουν την νέα Αυστραλία, για την οποία είμαστε σαν πολίτες της, όλοι περήφανοι.

Αυτά για σήμερα. Την άλλη εβδομάδα θα συνεχίσουμε τον περίπατό μας στα παλιά με άλλο θέμα.

Καλή σας μέρα.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ!

Η επιτυχία της στήλης «Ενας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις» που γράφουν ο ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ και ο ΠΩΡΓΟΣ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗΣ κάθε Τετάρτη στον «Κόσμο της Τρίτης Ηλικίας» και αγαπήσατε, μάς επιβάλλει να την αυξήσουμε σε δύο σελίδες για να δώσουμε την ευκαιρία στους αναγνώστες μας να δημοσιεύσουν τις δικές τους αναμνήσεις με φωτογραφίες από σημαντικές στιγμές της ζωής τους στους Αντίποδες. Μόνο με τη βοήθειά σας θα καταγράψουμε για τις επόμενες γενιές τη ζωή, τους αγώνες, τις θυσίες, τα μεγάλα έργα και τους αρχιμάστορές τους μετανάστες που ήρθαν με το τίποτε και έφτιαξαν τα πάντα για την οικογένειά τους και για την Ελλάδα. Οι αναγνώστες μας θα μπορούν ακόμη ν' απαντούν στις απόψεις του Γρηγόρη και του Γιώργου, ή και να συμπληρώνουν τις αναμνήσεις τους.

Την επικοινωνία σας με τη στήλη, «Ενας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις», μπορείτε να στείλετε με e-mail: kosmos@kosmos.com.au ή στη διεύθυνση: Shop 7/5 Belgrave St, Kogarah, NSW, 2217

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Τα κείμενά σας θα διορθώνονται για τυχόν λάθη, αλλά δεν θα αλλοιώνονται και οι φωτογραφίες σας θα επιστρέφονται αμέσως μετά τη δημοσίευσή.

**ΓΡΑΨΕ ΚΑΙ ΤΗ ΔΙΚΗ ΣΟΥ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΣΤΟΝ «ΚΟΣΜΟ» ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΣΟΥ**